

Dumnezeu este judecat

Dennis Priebe

Se pregătea cel mai mare proces de judecată din istorie. Ființa cea mai maiestoașă care fusese creată făcuse plângere împotriva Dumnezeului ei Creator. Lucifer, fiul zorilor, a îngăduit ca mintea să-i fie umplută de mândrie, din cauza frumuseții, abilității și poziției lui superioare. În cele din urmă, Lucifer era generalul de cinci stele al oștirii îngeresti.

Urmează să privim prin câteva ferestre inspirate pentru a înțelege ce s-a întâmplat cu adevărat înainte ca păcatul să fi coborât vreodată pe acest pământ.

Dar când Dumnezeu I-a zis Fiului Său, „Să facem om după chipul Nostru”, Satana a fost gelos pe Isus. El a dorit să fie consultat cu privire la crearea omului și, pentru că nu a fost, s-a umplut de invidie, gelozie și ură (Early Writings, p.145-146).

Primul lucru pe care îl aflăm despre această punere la îndoială a autorității lui Dumnezeu este că motivul discordiei a apărut cu privire la planul lui Dumnezeu de a crea familia omenească. Prin urmare, existența noastră și răzvrătirea lui Satana au fost strâns legate între ele.

El s-a plâns de presupusele defecte în conducerea lucrurilor cerești și a căutat să umple mintea îngerilor cu nemulțumire.... Astfel, semințele înstrăinării au fost semănate, pentru a fi scoase la iveală și prezentate înaintea curților cerești ca avându-și originea, nu la Satana, ci la îngeri.... El le-a șoptit îngerilor în secret nemulțumirea lui.... Un cuvânt aici și un cuvânt dincolo au deschis calea pentru o listă lungă de presupuneri. În modalitatea lui iscusită, el a obținut de la ei expresii ale îndoielii. Apoi, când a fost interviuat, el a dat vina pe cei pe care îi educase. El a pus toată nemulțumirea pe seama celor pe care îi condusesese.... Domnul a văzut cum își folosea Satana puterile și i-a prezentat adevărul în contrast cu minciuna. Din nou și din nou, pe parcursul controverselor, Satana a fost gata să fie convins, gata să recunoască faptul că greșise. Dar cei pe care îi amăgise erau de asemenea gata să îl acuze pentru faptul că îi părăsea. Ce ar fi trebuit să facă? – Să se supună lui Dumnezeu? Sau să continue pe calea amăgirii? (Review and Herald, 7 septembrie, 1897).

Desfășurarea acestui proces urma să ia destul de mult timp, prin urmare aflăm că nu s-a făcut nimic în grabă, pe măsură ce Satana și Dumnezeu se apropiau de un ultim act.

Pentru a opri pregătirea acestei lovituri de palat, Tatăl a convocat o adunare a întregii oștiri îngeresti și a explicat că Fiul fusese din veșnicie egal cu Sine Însuși din punct de vedere al omniprezenței, atotștiinței, puterii și autorității. Deși Lucifer a fost convins și aproape că s-a predat lui Hristos, mândria lui crescândă l-a împiedicat. În schimb, el i-a adunat pe îngeri și le-a descris cât de nedrept a fost ca Dumnezeu să-l oprească să ia parte la consiliul lor secret. „Asemenea unuia întristat, el a relatat preferința pe care Dumnezeu o arătase lui Isus, neglijându-l pe el” (Istoria mântuirii, p.14). În cele din urmă, Lucifer a declarat că ar putea să ia tronul lui Hristos prin forță. Având în vedere aceste noutăți amenințătoare, îngerii credincioși s-au grăbit să-L informeze pe Hristos despre planurile lui Lucifer.

Ei L-au găsit pe Tatăl stând de vorbă cu Fiul Său iubit pentru a stabili mijloacele prin care, pentru binele cel mai mare al îngerilor credincioși, autoritatea asumată de Satana putea fi înlăturată pentru totdeauna. Marele Dumnezeu putea să-l alunge imediat din cer pe arhiamăgitor; dar nu acesta era scopul. El voia să le dea celor răzvrățiți o șansă egală de a vedea puterea și măreția Fiului Său și a îngerilor Săi credincioși. În această luptă, fiecare înger urma să aleagă de care parte vrea să treacă și acest fapt să fie vizibil pentru toți... Întreaga oștire îngerească a fost convocată să apară în fața Tatălui pentru a se stabili fiecare caz. Satana și-a făcut cunoscută fără rușine nemulțumirea că Hristos era preferat mai mult decât el. El s-a ridicat cu mândrie și a insistat că trebuia să fie egal cu Dumnezeu, să fie primit în sfatul Tatălui și să înțeleagă scopurile Sale... Apoi, Satana a arătat cu exaltare spre simpatizanții lui, care alcătuiau aproape o jumătate din îngeri și a exclamat: „Aceștia sunt cu mine! Îi vei alunga și pe ei, lăsând un asemenea gol în cer?” După aceea, el a declarat că era pregătit să se împotrivescă autorității lui Hristos și să-și apere locul în cer prin forță, confruntându-se cu puterile Sale (Istoria mântuirii, p.17-18).

Acest fapt ne aduce la primul raport al provocării lui în Scriptură: „Tu ziceai în inima ta: 'Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi șede pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt'” (Isaia 14,13.14).

Apoi, citim despre rezultatul tulburător al răzvrătirii lui. „Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai

găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui” (Apocalipsa 12,7-9).

Ceea ce s-a întâmplat la scurt timp după aceea este cel mai semnificativ, deoarece a dat pe față adevăratul caracter al lui Lucifer și al lui Hristos.

După ce Satana și cei care au căzut cu el au fost alungați din cer și după ce și-a dat seama că pierduse pentru totdeauna toată curăția și slava cerului, el s-a pocăit și a dorit să fie reprimat în cer. El a dorit să-și ocupe locul convenit sau orice poziție care ar fi putut să-i fie încredințată. Dar nu; cerul nu mai trebuia să fie pus în pericol. Tot cerul ar fi fost afectat, dacă el ar fi fost luat înapoi; deoarece păcatul luase naștere în el, iar semințele răzvrătirii erau înăuntrul lui. Atât el, cât și urmașii lui au plâns și au implorat să fie luați înapoi în favoarea lui Dumnezeu (Early Writings, p.146).

Aici îl vedem pe Satana pocăindu-se cu lacrimi și implorându-L pe Dumnezeu să aibă milă. Cu siguranță acest fapt ar fi trebuit să fie suficient pentru ca Dumnezeu să-i mai dea o șansă.

Satana a tremurat, când și-a văzut lucrarea.... Se întreba: Unde se afla? Oare nu este totul un vis îngrozitor? Este el alungat din cer?... Pierderea tuturor privilegiilor din cer i se părea o suferință prea mare de suportat. El dorea să recâștige acele privilegii.... Făptura lui măreață tremura de parcă ar fi fost lovită de o furtună. Un înger din cer a trecut pe acolo. El l-a chemat și a cerut o întrevvedere cu Hristos. Aceasta i-a fost acordată. Atunci, Satana s-a purtat cu Fiul lui Dumnezeu, ca și când se pocăise de răzvrătirea lui și dorea din nou favoarea lui Dumnezeu. El dorea să ia locul pe care i-l atribuiseră Dumnezeu mai înainte și să se afle sub conducerea Lui înțeleaptă. Domnul Hristos a plâns pentru nenorocirea lui Satana, dar i-a spus că,... semințele răzvrătirii continuau să fie înăuntrul lui.... Când a ajuns să fie convins pe deplin că nu era nicio posibilitate de a primi din nou favoarea lui Dumnezeu, Satana și-a manifestat răutatea cu o ură sporită și cu o înverșunare înfocată (Istoria mântuirii, p.25-27).

Ce demonstrație dramatică a deosebirii dintre pocăința exterioară, chiar și cu lacrimi, și predarea inimii cu credința că Dumnezeu știe ce este mai bine. Lui Satana i-a părut rău pentru că își pierduse privilegiile și viitorul și a arătat că spiritul lui nu se schimbaseră, când și-a exprimat ura împotriva lui Dumnezeu. Dacă ar fi fost cu adevărat inspirat, oare Satana nu ar fi recunoscut înaintea lui Hristos că spiritul lui egocentric a fost complet contrar cu spiritul lui Hristos concentrat asupra binelui celorlalți?

Scena se mută pe pământ

De ce Satana s-a concentrat apoi asupra atragerii lui Adam și Eva în păcat? „Dacă... Dumnezeu urma să găsească o modalitate prin care ei să poată fi iertați,... după aceea, el însuși și toți îngerii căzuți vor avea o modalitate echitabilă de a se împărtăși alături de ei de mila lui Dumnezeu” (Istoria mântuirii, p.27). Trebuie să ne aducem aminte că dorința lui Satana de a se întoarce în cer constituie o cheie importantă pentru înțelegerea desfășurării marii lupte. El a anticipat cu răutate crearea și ademenirea lui Adam și Eva. El a așteptat să profite de orice milă pe care Dumnezeu le-ar fi acordat-o ca păcătoși, pentru ca el însuși să poată fi reșezat în cer.

Pe măsură ce urmărim drama care se desfășoară acum pe pământ, trebuie să înțelegem motivul adevărat al luptei.

Jan Paulsen s-a exprimat potrivit: „În răspunsul final al lui Dumnezeu la problema păcatului se află aspecte care trebuie să fie luate în considerare și care sunt mai vaste și mai ample decât mântuirea mea personală.... Deoarece imaginea lărgită – și anume siguranța veșnică a... întregii Creațiuni,... Dumnezeu a pregătit de asemenea un răspuns cuprinzător, care se ocupă atât de rădăcinile, cât și de consecințele răzvrătirii” (Adventist Review, 39 noiembrie, 2000).

Studentul... ar trebui să dobândească o cunoaștere privind marea ei temă centrală (a Bibliei), a scopului original al lui Dumnezeu pentru lume, a nașterii marii lupte și a lucrării de răscumpărare. Ar trebui să priceapă natura celor două principii care se luptă pentru supremație și să învețe să le descopere lucrarea din rapoartele istoriei și profeției până la marele final. Ar trebui să vadă cum această luptă trece prin toate fazele experienței omenești; cum el însuși dă pe față, în fiecare împrejurare a vieții, una din cele două rațiuni antagoniste și cum, fie că vrea sau nu, el hotărăște chiar acum de care parte a controverselor va fi găsit (Educația 190).

Într-un sens foarte real, Dumnezeu este judecat. El a înfruntat acuzații timp de mai bine de șase mii de ani, iar întregul univers privește pentru a vedea cum se va termina drama. Oare se va dovedi dragostea, temelia Legii și guvernării Sale, mai puternică decât mândria, înălțarea de sine și competiția împotriva altora? Romani 3,4 spune: „Ca să îți câștigi cazul, când vei fi judecat” (versiunea Today’s English).

Acuzațiile lui Satana împotriva lui Dumnezeu nu sunt ușor de rezolvat, deoarece el cunoaște corectitudinea lui Dumnezeu.

Satana cunoaște foarte bine păcatele pe care el i-a ispitit să le săvârșească și el le prezintă în lumina cea mai exagerată, declarând: „Mă va alunga Dumnezeu pe mine și pe îngerii mei din prezența Sa și totuși să-i răsplătească pe aceia care s-au făcut vinovați de aceleași păcate? Doamne, Tu nu poți face acest lucru și totuși să fii drept. Tronul Tău nu va sta în neprihănire și judecată. Dreptatea cere ca sentința de condamnare să fie pronunțată împotriva lor” (Mărturii, vol.5, p.474).

Din perspectivă cosmică, există ceva mult mai important decât mântuirea ta sau a mea, sau mântuirea tuturor celor ce trăiesc pe această planetă minusculă. Romani 3,4 spune din nou: „Ca să fii dovedit corect în cuvintele Tale și să ieși biruitor când vei fi judecat” (versiunea New International).

Planul Mântuirii are un scop mai larg și mai profund decât mântuirea omului. Nu numai pentru acest lucru a venit Hristos pe pământ; El n-a venit numai ca locuitorii acestei mici lumi să poată considera Legea lui Dumnezeu așa cum ar trebui, ci lucrul acesta a fost făcut pentru apărarea caracterului lui Dumnezeu înaintea întregului Univers.... Jertfa lui Hristos pentru salvarea omului nu numai că va face cerul accesibil pentru oameni, dar, înaintea întregului Univers, va fi justificată atitudinea lui Dumnezeu și a Fiului față de răzvrătirea lui Satana (Patriarhi și profeți, p.68,69).

Numai în felul acesta, pledoaria lui Satana pentru a fi reprimat în cer putea fi adusă la tăcere.

Cum Își va apăra Dumnezeu caracterul?

Crucea este o descoperire pentru simțurile noastre tocite a suferinței pe care păcatul, chiar de la nașterea lui, a adus-o în inima lui Dumnezeu. Orice îndepărtare de la ceea ce este drept, fiecare faptă de cruzime, fiecare eșec al omului de a atinge idealul Său Îi provoacă durere (Educația, p.263).

Privind înainte spre moartea pe care urma să o sufere, Isus a zis: „Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12,31.32). Întregul univers va fi în stare să vadă exemplul suprem al contrastului dintre dragostea lui Dumnezeu și ura lui Satana.

Când ucenicii au raportat că au fost în stare să scoată demoni în Numele lui Isus, El a zis: „Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer” (Luca 10,18). Această nouă cădere a lui Satana de la putere și pierderea

simpatiei ființelor cerești au fost mult mai importante decât căderea lui inițială, descrisă în Apocalipsa 12. Acum, el își pierde credibilitatea în acuzațiile aduse împotriva lui Dumnezeu și a lui Hristos.

Cu toate acestea, o preocupare nechibzuită cu privire la cruce este o distorsionare a Evangheliei. Adevărata cruce creștină nu este un crucifix pe care Isus continuă să atârne. Adevărata cruce creștină este goală. El nu Se află acolo; El este înviat. Crucea goală este un simbol al Domnului înviat. Credința nu ne conduce numai la cruce, ci, prin cruce, la Domnul cel viu, căruia Îi este dată toată puterea în cer și pe pământ și pe care porțile iadului nu Îl vor birui.

„Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile – pe Isus, Fiul lui Dumnezeu – să rămânem tari în mărturisirea noastră” (Evrei 4,14). „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Evrei 12,2).

Hristos trăiește astăzi și stă la dreapta lui Dumnezeu. Aceasta este o veste bună! Aceasta, de asemenea, este Evanghelia. Fără înviere, crucea ar fi doar un memorial al unui martiraj inutil.

Deși prin răstignirea Fiului desăvârșit al lui Dumnezeu, Satana își semnase propria condamnare la moarte și pierduse complet simpatia ființelor cerești, „cu toate acestea, Satana nu a fost încă nimic. Nici chiar atunci îngerii n-au înțeles tot ceea ce era cuprins în lupta aceea mare. Principiile în jurul cărora se dădea lupta trebuiau să fie clarificate mai bine. Pentru binele omului, existența lui Satana trebuia să continue. Omul, ca și îngerii, trebuie să vadă contrastul dintre Prințul vieții și prințul întunericului. El trebuie să aleagă cui vrea să slujească” (Hristos Lumina lumii, p.761).

Generația finală

Pretutindeni în Biblie, Dumnezeu spune foarte clar că nimic nu este mai important pentru întregul univers, decât ca reputația Lui să fie lămurită și Numele Lui să fie onorat. Exact acesta este lucrul pe care Ioan ni-l spune în Apocalipsa 7. Isus nu Se va întoarce, până când Dumnezeu nu va avea un popor care va face din apărarea numelui lui Dumnezeu scopul cel mai important al vieții lor.

Ioan a văzut patru îngeri ținând vânturile nimicirii cu un scop foarte precis: „Și am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui, și care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri, cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: 'Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!’” (Apocalipsa 7,2.3).

De ce Dumnezeu ține aceste vânturi ale groazei și nimicirii în zilele din urmă? Poporul lui Dumnezeu încă nu este pregătit! Dumnezeu spune: „Țineți vântul de răsărit al furiei omenești. Mulți oameni încă nu au înțeles scopul Evangheliei. Țineți vântul de apus al furiei satanice, până când poporul Meu este pregătit să își aducă la îndeplinire ultima însărcinare. Țineți vânturile, până când poporul Meu este pregătit să fie sigilat. Țineți vânturile până când cei din poporul Meu sunt pregătiți ca Eu să-i folosesc în solia mea finală pentru ultima generație a pământului”.

Aici, jos, în zilele vânturilor ținute, în timp ce scrie Numele Său pe fruntea credincioșilor Săi, Dumnezeu îi spune universului: „Ascultați-i pe ei. Puteți să vă încredeți în ce spun ei. Eu pot să le dau sigiliul aprobării Mele. Înainte ca Numele meu să continue, vine calitatea”. Ce putea fi mai uimitor, decât ca Tatăl nostru ceresc să Își scrie Numele pe fruntea credincioșilor Săi? Prin acea semnătură, Dumnezeu spune: „Aici este poporul care a îngăduit ca Duhul Sfânt să Își facă lucrarea; poporul care reflectă cu adevărat slava mea. Nu sunt stânjenit de felul în care Mă reprezintă, iar ei au sigiliul aprobării Mele”.

Ce anume îl înfurie pe Satana cu privire la acest sigiliu al lui Dumnezeu? „Îndată ce aceia care alcătuiesc poporul lui Dumnezeu primesc sigiliul pe frunte – acesta nu este vreun sigiliu sau semn care poate fi văzut, ci o întemeiere în adevăr, atât din punct de vedere intelectual, cât și spiritual, încât ei nu pot fi clintiți – îndată ce aceia care alcătuiesc poporul lui Dumnezeu sunt sigilați și pregătiți pentru zguduire, aceasta va veni” (Maranatha, p.200).

Acesta este timpul când îngerii și întregul univers necăzut decid dacă Dumnezeu este corect în judecățile Sale cu privire la bărbații și femeile pe care le sigilează. El îi va sigila printr-o Evanghelie a harului nemăsurat – un har care este suficient de puternic pentru a birui toate înclinațiile spre păcat moștenite și cultivate.

Pentru a împiedica această lucrare a sigilării, Satana oferă câteva evanghelii proprii foarte atrăgătoare. El spune: „Înălțați Legea ca fiind atât de sus în comparație cu realizările omenești, încât niciun bărbat sau femeie să nu sper vreodată să o respecte, dar nu vă îngrijorați, pentru că nu trebuie să respectați poruncile, deoarece Isus a păzit Legea pentru voi”.

El spune: „Voi nu puteți să păziți poruncile, deoarece sunteți născuți păcătoși; trăiți într-un trup păcătos și veți fi întotdeauna insuficient de buni. Dar nu vă îngrijorați, atâta vreme cât vă pare rău pentru păcatele voastre, aceasta este tot ceea ce cere Domnul. La judecată, Dumnezeu privește la raportul lui Isus, nu la al vostru”.

El spune: „Nu ar trebui să încercați să păziți poruncile, pentru că dacă veți face astfel, veți fi niște legaliști. Important este să aveți o relație cu Isus”.

Desigur, recunoașteți câteva jumătăți de adevăr în aceste amăgiri atrăgătoare. Totuși, când vi se spune fie că este neneesar, fie că este imposibil să fiți biruitori, aduceți-vă aminte că cineva pe nume Satana redefiniște și încurcă Planul de Mântuire. Iar Ioan numește amăgirea aceasta vinul Babilonului.

Satana urăște Evanghelia veșnică, deoarece scopul Evangheliei este acela de a reproduce caracterul lui Isus, iar acest fapt îl înfurie pe Satana. El este furios când oamenii văd adevărata față a evangheliilor lui false, care sunt realmente un nou legalism. Când bărbații și femeile cred că pot fi mântuiți prin credința într-o reglare legală a conturilor în cărțile cerului, fără o corectare a caracterului pe pământ, iar apoi numesc acest fapt neprihănire prin credință, atunci veți ști că ascultați noul legalism.

Poate să-și imagineze cineva ce se va întâmpla, când bărbații și femeile se vor trezi la a doua înviere strigând la pastorii și învățătorii lor: „Mi-ai spus că harul a acoperit păcatele mele și că nu a contat caracterul”. Sau: „Mi-ai spus că siguranța mântuirii mele a constat în a crede că Isus a murit pentru mine și că eu nu pot adăuga ceva la ceea ce a făcut El”. Sau: „Mi-ai spus că orice încercare de a adăuga ascultarea la credință ar fi legalism”. Sau: „Mi-ai spus că Ellen White nu a avut nicio autoritate teologică”.

Să nu fim distrași de evangheliile limitate care vin direct din Babilon. Să nu limităm pe Sfântul lui Israel. Dați-I o șansă. Vestea bună este că Isus îi schimbă pe oameni, pentru ca ei să poată fi sigilați cu aprobarea Tatălui Său. Credința lui Isus este același fel de credință care L-a ferit pe Isus de păcat. Întregul cer așteaptă să sigileze acel fel de oameni în zilele din urmă, înainte ca vânturile să sufle, înainte ca această lume să ajungă un balamuc.

Cum se aplică aceste învățături pentru noi?

Dacă trebuie să fim un popor care poate fi sigilat, atunci trebuie să ne corectăm atitudinea. „Domnul nu are în lucrarea Sa niciun loc pentru aceia care au o dorință mai mare de a câștiga cununa, decât de a purta crucea. El vrea oameni care urmăresc mai degrabă să își îndeplinească datoria, decât să își primească răsplata – oameni care sunt mai preocupați de principii, decât de promovare” (Divina vindecare, p.476,477).

Ellen White caracterizează Evanghelia populară ca fiind „mai degrabă o cale de a scăpa de suferință, decât o eliberare de păcat” (Parabolele Domnului Hristos, p.47). Lucifer a vrut să i se redea privilegiile cerului,

fără a avea caracterul cerului. Privim noi spre cer ca fiind o scăpare dintr-o lume dificilă, sau ca fiind o eliberare finală de egoismul nostru?

Un întemnițat privește prin fereastra celulei lui un parc frumos, unde așteaptă familia lui și Isus. Întemnițatul nu dorește nimic altceva, decât să scape de restricții și să se bucure împreună cu familia lui. Dar Isus și familia Sa speră că noi, cei întemnițați, vom dori părtășia cea sfântă suficient de mult pentru a ne despărți de păcatele care ne-au rănit și ne-au întemnițat încă de la început. Hristos nu dorește numai să ne scape din lupta și suferința pe care o aduc păcatele noastre, ci să ne scape de egoismul și înclinațiile nerăbdătoare și amăgitoare care cauzează robia noastră.

Este adevărat că trebuie să fim preocupați de dezvoltarea caracterului nostru. Trebuie să fim preocupați de nevoia de a avea stilul de viață neprihănit al lui Hristos în scopul de a fi mântuiți. Totuși, oare nu trebuie de asemenea să definim Evanghelia lui Hristos în mod neegoist, în lumina modalității în care ascultarea noastră iubitoare și voioasă aduce fericire și cinste lui Dumnezeu și celorlalți? Noi avem tendința de a privi la mântuire, concentrându-ne numai asupra fericirii și eliberării noastre. Ceea ce avem nevoie este să înțelegem imaginea mai amplă și pe termen lung – din veșnicia trecută în veșnicia viitoare.

Marea luptă între Hristos și Satana ne pune pe noi, cei ce trăim în aceste ultime zile, în centrul scenei, în calitate de martori principali ai lui Dumnezeu, pentru a apăra dreptatea manifestată de El, prin faptul că ne acordă milă și o ocazie de a învăța și de a trăi asemenea lui Hristos. Oare nu li se va da locuitorilor desăvârșiți ai cerului ocazia de a declara pe cine se vor simți confortabil să aibă ca vecini de-a lungul veșniciei? Întrebarea principală pe care Dumnezeu o pune înaintea întregului univers este aceasta: „Există în Evanghelia Împărăției lui Hristos suficientă putere pentru a curăța de orice nelegiuire grupe numeroase de oameni?”

Rămâne întrebarea insistentă: Se va împlini vreodată Ieremia 50,20? „În zilele acelea, în vremea aceea – zice Domnul – se va căuta nelegiuirea lui Israel, și nu va mai fi, și păcatul lui Iuda, și nu se va mai găsi”.

De fapt, cât de importantă este ultima rămășiță a lui Dumnezeu pentru scopul Său veșnic? „Pentru a nimici păcatul și rezultatele lui, El L-a dat pe Cel Preaiubit al Său și a pus la dispoziția noastră puterea de a pune capăt acestei scene a nenorocirii, prin conlucrarea cu El” (Educația, p.264). Ce făgăduință incredibilă și ce descoperire a importanței pe care o avem în împlinirea planurilor lui Dumnezeu.

Satana știe cât de mult depinde de succesul generației finale și nu se va duce liniștit în noapte. „În timp ce plăgile cad, țapul de trimis este alungat. El luptă cu înverșunare pentru a scăpa, dar este ținut strâns de

mâna care îl conduce. Dacă ar reuși să scape, Israel și-ar pierde viața. Am văzut că va fi nevoie de timp pentru a duce șaful de trimis în țara uitării, după ce păcatele vor fi puse pe capul lui” (Spalding – Magan, p.2).

Ultimul capitol

Cei răi sunt readuși la viață. Când vede mulțimea vastă a urmașilor lui, Satana își revine din disperarea pe care a suferit-o în timpul mileniului.

În momentul critic, în înălțime, deasupra cetății, apare tronul lui Dumnezeu și, asemenea unei imagini panoramice, toți vor vedea în detaliu istoria răzvrătirii lui Satana în cer și toți cei șase mii de ani triști de nenorocire omenească. Fiecare ființă omenească și demonică își va vedea propria parte în marea dramă. Fiecare va vedea mila și dreptatea infinită a lui Dumnezeu.

Lucifer și îngerii lui s-au împotrivit fiecărui efort al lui Dumnezeu și îngerilor credincioși, când aceștia i-au îndemnat să-și schimbe gândurile. Cei răzvrătiți au ales cu bună știință să treacă de partea răzvrătirii și au hotărât să înfrunte consecințele. La sfârșitul celor o mie de ani, între toți cei dinăuntru și cei dinafara cetății, nici măcar unul nu ar alege să schimbe taberele. Cei dinafară doresc bogăția și splendoarea cetății lui Dumnezeu, dar nu pot să suporte atmosfera de sfințenie și dragoste din interior. Cerul ar fi un iad pentru ei.

În acel moment, „Satana îngenunchează și mărturisește dreptatea sentinței lui” (Maranatha, p.345). În fața priveliștii panoramice, el este constrâns să declare că Dumnezeu i-a dat toate avantajele. Dumnezeu i-a dat toți oamenii talentați pe care el a putut să-i înșele – toți oamenii sănătoși, bogați, înțelepți, puternici, îndemnatnici, frumoși și arătoși pe care el a putut să-i folosească – iar ei s-au întors cu toții împotriva lui. Mai mult, Satana va fi constrâns să recunoască faptul că Dumnezeu a menținut armata cea mai sărmană cu puțință – cei slabi, neștiutori, nerecunoscuți, fără titluri și necunoscuți, cei slabi și neatrăgători – iar cu aceste rămășițe El a biruit toate oștirile răului.

Apostolul Pavel rezumă acest lucru astfel: „Dar Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt” (1 Corinteni 1,27.28).

Satana vede că răzvrătirea lui voluntară l-a făcut să fie nepregătit pentru cer” (Maranatha p.345). El s-a condamnat singur, împlinind astfel profeția lui Pavel: „Pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice

genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul” (Filipeni 2,10.11).

Timp de mai bine de șapte mii de ani, Satana s-a conectat la un sistem de susținere a vieții, la care el nu a avut niciun drept. Acum, de bunăvoie, el recunoaște dreptatea lui Dumnezeu. Dumnezeu este absolvit de toate acuzațiile lui Satana. Ispășirea este completă. „Fiecare voce va fi oprită și toate oștirile răzvrătirii vor rămâne fără cuvinte.... Întregul univers va fi martor al naturii și rezultatelor păcatului. Iar exterminarea deplină a acestora, care le-a adus la început teamă îngerilor și dezonoare lui Dumnezeu, va îndreptăți acum dragostea Sa și va stabili onoarea Sa înaintea universului” (The Faith I Live By, p.71).

Cum a fost Dumnezeu în stare să realizeze această mare biruință și să protejeze universul Său, așa încât păcatul să nu mai pătrundă niciodată? „Onoarea lui Dumnezeu și onoarea lui Hristos sunt implicate în desăvârșirea caracterului poporului Său” (Hristos Lumina lumii, p.671). „Onoarea lui Hristos este deplină în desăvârșirea caracterului poporului Său ales.... Caracterul lui Dumnezeu este slava Sa descoperită în voi” (Signs of the Times, 25 noiembrie, 1897).

Să ne hotărâm să fim acea generație finală prin care Dumnezeu poate să-și descopere harul și puterea Sa. Fie ca El să nu fie nevoit să caute o altă rămășiță, din cauză că noi suntem prea nepăsători și leneși pentru a răspunde la chemarea Sa. Acesta este ceasul Său, iar noi putem fi rămășița Sa.

[Sunt îndatorat ideilor pătrunzătoare ale lui David Lee și Herbert Douglass pentru studiile lor în domeniul marii lupte și al implicațiilor acesteia pentru noi cei ce trăim în astfel de momente cruciale]